

— Не желаш ли да служиш въ моята канцелария? Учители ще се намърятъ.

Азъ, понеже бѣхъ доста отслабналъ отъ треската и се мислѣхъ за доста боленъ, не искахъ друга работа освенъ учителството, защото тази работа ми бѣ добре позната, „па и ако умра, мислѣхъ си, нека умра като учител, да присъствуватъ на погребението ми поне ученицитѣ ми“. Затова отговорихъ на губернатора, че не желая друга служба, а искамъ да съмъ учител. Губернаторътъ написа на заявлението ми една дълга резолюция, подаде ми заявлението и ми каза да го занеса на училищния комитетъ, който ще ме назначи за учител въ София. Като излѣзохме внѣ, Зографски ми обясни, че губернаторътъ много харесалъ заявлението ми и желаелъ да ме назначи на служба въ канцеларията си и че азъ не съмъ сторилъ добре, дето отказахъ, но азъ му казахъ, че предпочитамъ учителството, и той ме изпрати, като ме упъти, какъ да намѣря комитета. Това бѣше въ края на августъ 1878 год. Губернаторътъ ме препоръчваше на комитета непременно да бѣда назначенъ.

Главното и единствено училище въ София се намираше въ двора на черквата „Св. Кралъ“ („Св. Недѣля“). Черквата тогава не бѣ като сега на площадъ, а се намираше всрѣдъ българската махала, имаше доста обширенъ дворъ и къмъ южната страна бѣ училището на два ката, съ по четири голѣми класни стаи въ единия катъ и една учителска стая. Задъ училището имаше една малка сграда съ две стаи, въ една отъ които се помѣщаваше училищниятъ комитетъ, а въ другата бѣше наредена библиотеката на Денкоглу. Азъ отидохъ съ заявлението при Трайковичъ, казахъ му, какво ми е казалъ губернаторътъ, и го помолихъ да ми каже, кога се събира комитетътъ, да отида да занеса заявлението си. Той ми каза, че това мога да направя веднага, защото председателятъ съ други двама членове сж тамъ и че тѣ сж упълномощени да приематъ заявленията. Отидохъ веднага и наистина намѣрихъ тамъ трима, единиятъ отъ които бѣ свещ. Тодоръ Митовъ, председателъ на комитета. Азъ му подадохъ заявлението, той го прочете, прочете и резолюцията на губернатора, а следъ това ме покани да седна и ме попита най-първо не съмъ ли азъ този Бѣловеждовъ, който е билъ въ Лозенградъ и е писалъ една дописка въ в. Марица, която той току що прочелъ въ вестника, който стоеше на масата. Менъ много ме зарадва, че статията ми е напечатана, и азъ му отговорихъ, че азъ съмъ, който съмъ писалъ статията, и добавихъ, че ида отъ Лозенградъ и че желая да бѣда учителъ въ София. Председателятъ ми зададе още нѣколко въпроси, че искаше да ме поизпита, що за човѣкъ съмъ, и следъ това ми каза, че привечерь комитетътъ щѣлъ да има заседание и че той вѣрва, какво азъ ще бѣда приетъ, та да се явя утре да ми съобщи решението и да постѣпя на работа, понеже училището било вече открито и се записвали ученицитѣ. Азъ си отидохъ спокоенъ.